

[Kai Moltke.]

ud over Kinas grænser i Sydøstasien. Men der findes pinedød 235.000 amerikanere, og så er der jo ingen tvivl om, hvilken ende det er, man vil begynde med. Bliver man ved med at øse flere amerikanere, 90.000 til, ind i Sydvietnam, opstår den situation, hvor kineserne også falder for fristelsen til at sende frivillige eller andet, og det vil selvfølgelig vanskeliggøre problemet også for de selvstændige politiske afgørelser.

Men det, som jeg tror lå inden for muligheden grænse at præcisere i den givne situation i dag, var det, som jeg nævnte over for udenrigsministeren i mit første indlæg i dag; vejen til fred er jo åbenbart trang og lang. Og lad mig så udtale min tilfredshed med, at man her nåede et skridt videre end sidst, at U Thant og den recept, han opstillede for fredeliggørelse, tilsyneladende har både regeringens og folketingets billigelse. Og når det er opnået, tror jeg, alene dette nye skridt berettiger denne forespørgsel til udenrigsministeren.

Frode Jakobsen: Må jeg først til hr. Niels Westerby sige, at når han finder en betydelig forskel mellem min tale i dag og det, som jeg har skrevet, er jeg meget interesseret, og jeg vil meget gerne have påpeget nogen forskel. Jeg kender ingen. Naturligvis gør det en forskel, at jeg i dag taler som ordfører for det socialdemokratiske parti. I et så stort parti er der naturligvis nuancer. Skulle det have påvirket mig til at finde en rundere form, vil det kun glæde mig. Det kan måske somme tider være svært for mig.

Men først og fremmest er jeg naturligvis glad for, at jeg har kunnet tale som ordfører for mit parti i et spørgsmål, der ligger mig så stærkt på sinde. Ellers skal jeg ikke bruge tiden på hr. Niels Westerby, kun konstatere, at han helt er gået over til general Erik Kraghs brigade, og den brigade går jo fra nederlag til nederlag.

Det var, som om hr. Per Federspiel fandt det noget forsonende ved blodbadet i Vietnam, at der jo også er godt med blodbad andre steder. Jeg mener, at vi skal gøre indsigelse mod uret, hvor i verden den foregår, og at det faktisk, at der altid er uret, som vi ikke kan gøre noget imod, aldrig skal blive et argument for at lade

være med at gøre noget, hvor vi kan gøre det. Her er der en anledning til at tage stilling, fordi vi bliver brugt.

I den anledning vil jeg gerne sige til udenrigsministeren, at det, jeg sigtede til i mit første indlæg, var en udtalelse af den amerikanske udenrigsminister den 23. januar, hvor han blev spurgt, om der da ikke kom hjælp fra NATO-landene, og svarede: jo, der er 12 NATO-lande, som bistår i Sydvietnam; det er holdt i den dér almindelighed. De 12 blev udpeget i Herald Tribune, og Danmark er imellem dem; samtidig fremgår det tydeligt, at det er på grund af humanitær støtte, og det er det, jeg betegner som en tilsnigelse.

Hr. Per Federspiel opfriskede domino-teorien. Den troede jeg faktisk ikke vi skulle høre mere om, efter at general Maxwell Taylor har været i fjernsynet. For det var jo en fornøjelse at høre denne amerikanske høg, general Maxwell Taylor, kalde den dominoteori, som vi har hørt så meget om, for en folkelig misforståelse af amerikanernes lære, høre, at den lære aldeles ikke går ud på, at så ville Laos falde, så Cambodia, så Thailand og så Burma og til sidst måske Indien, at alt det dér, det var en populær misforståelse af amerikanernes virkelige teori, nemlig at amerikansk tilbagetrækning ville betyde amerikansk prestigetab, kinesisk prestigegevinst i al almindelighed, og at det ville være en opmuntring til kommunistiske rejsninger overalt i verden, men ikke særlig i Vietnams nabostater, lige så godt i Latinamerika og Afrika.

Der gik den undertone igennem både det, som hr. Per Federspiel sagde, og det, som hr. Erik Kragh sagde, om vi da skulle overlade det hele til kommunisterne. Jeg mener, at det viser, at man ikke har forstået i hvert fald mit standpunkt. Jeg forsvarede jo ikke kommunisterne mod modstandere af kommunisme, tværtimod, jeg siger, at den måde at bekæmpe kommunisme på, den duer ikke, den bidrager oven i købet til kommunisternes sejr. Spørgsmålet er, hvordan vi skal forhindre, at flere lande bliver kommunistiske. Jeg tror, at flere lande bliver det ved den politik, amerikanerne fører, færre ved den, jeg foreslår.

Hr. Erik Kragh hævdede, at jeg gang på gang sidestillede kampen i Vietnam med